

РЕШЕНИЕ

№ 5555

гр. София, 11.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2815** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури /ИАРА/, чрез юрк. И. П., срещу Решение № 470 от 29.01.2023 г. по АНД № 20211110216000/2023 г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 106-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 35/28.07.2016 г., издадено от Р. Г. Н. - началник отдел „Рибарство и контрол – 3. България“ при ИАРА, с което на Г. Б. П., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева, за нарушение на чл.88 от Закона за рибарството и аквакултурите (ЗРА).

В касационната жалбата се развиват оплаквания за неправилност на обжалваното съдебно решение поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Развиват се пространни доводи за неправилно приложение на чл.58, ал.2 ЗАНН, във връзка с които касаторът поддържа, че подадената от Г. Б. П. жалба е недопустима като просрочена. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено и да бъде потвърдено НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Г. Б. П., чрез адв.Ц., изразява становище за неоснователност на

касационната жалба. Подробни съображения по приложението на чл.58, ал.2 от ЗАНН излага в отговор на касационна жалба от 27.03.2023 г.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София – град, XI - ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява процесуално допустима, а по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установената от СРС фактическа обстановка, както следва:

Пред СРС АНО е поддържал, че обжалваното НП№ 35 от 28.07.2016 г. е влязло в сила на 19.09.2016 г., а подадената срещу него жалба от 12.04.2022 г. е просрочена.

В съдебното решение от 29.01.2023 г., съставът на СРС е изложил мотиви за неизпълнение на сложния фактически състав на разпоредбата на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Развил е доводи за липса на доказателства, че жалбоподателят е променил своето местоживееие, както и че новият му адрес не е известен на органите на изпълнителната власт, иницирали административнонаказателното производство. В допълнение, не е кредитирал приложените протоколи за посещение на деклариран адрес, тъй като съдържали единствено описание на имота без в тях да се съдържа информация за открити физически лица.

Като оставил без уважение искането на ответника за прекратяване на образуваното съдебно производство, съставът на СРС постановил обжалваното решение, с което НП е отменено поради изтекла абсолютна погасителна давност съгласно чл.11 ЗАНН, вр. чл.81, ал.3 и чл.80, ал.1, т.5 от НК.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалваното пред СРС НП №35/28.07.2016 г., издадено от Р. Г. Н. - началник отдел „Рибарство и контрол – 3. България“ при ИАРА, на Г. Б. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева, за нарушение на чл.88 от Закона за рибарството и аквакултурите (ЗРА). Към НП е приложена разписка от Български пощи от дата 28.07.2016 г. с отбелязване, че пратката не е потърсена. АНО е приел, че е направен опит за връчване на НП с пратка изх. № ЕВ013164657BG от 28.07.2016 г. по описа на Български пощи, но същата е върната с отбелязване „непотърсена“. Това е дало основание за извършване на две посещения на адрес, обективирани в Протокол №171 от 02.09.2016 г. и Протокол № 187 от 19.09.2016 г., при които лицето отново не е намерено. В следствие на изложеното в НП е налице служебно отбелязване, че същото е влязло в сила на 27.09.2016 г.

Неправилно е твърдението на касатора за просроченост на касационната жалба. Всяко сезиране на съда трябва да е допустимо, което включва проверка за подаване на жалбата в преклузивен срок – в случая в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН - в 14-дневен срок от връчването. Началото на теченето на този срок е обусловено от редовност на връчването. Казано с други думи – липсата на редовно връчване препятства поставянето на начало на течене на срока по чл.59, ал.2 ЗАНН, поради което е дължим извод, че този срок не е изтекъл, респ. жалбата е допустима.

В случая, НП №35 от 28.07.2016 г. не съдържа данни за лично връчване на адресата, а

органът се позовава на чл.58, ал.2 ЗАНН, според който когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването.

При така предоставените доказателства, правилно и обосновано СРС е приел, че не са изпълнени предпоставките по чл.58, ал.2 ЗАНН. Вярно е, че е предприето връчване – чрез изпращане на писмо с обратна разписка до декларирания от лице адрес за кореспонденция, което е било неуспешно. Това обаче, все още не е достатъчно за изпълнение на предпоставките по чл.58, ал.2 от ЗАНН. Това е така, тъй като липсват данни, че ответника е променил адреса си. Посоченото в Протокол №171 от 02.09.2016 г. и Протокол № 187 от 19.09.2016 г., че на адреса в [населено място], [улица] има ъглова триетажна къща, чийто последен етаж е боядисан в бежово, на първия етаж има гараж, а етаж над него не е измазан и дворната врата е зелена с черна рамка, също не удостоверява изпълнение на предпоставките по чл.58, ал.2 ЗАНН. Правилно районният съд е приел, че с извършените еднократни посещения в делнични работни дни, без да е събрана информация от съседите, не може да се приеме за удостоверено по безспорен начин, че задълженото лице не се намира на посочения от него адрес, а на нов, който е неизвестен. Константна е съдебната практика за необходимост от констатация за трайно, а не инцидентно отсъствие на търсеното лице от посочения адрес (напр. Определение № 2534 от 08.10.2021 г. по а. н. д. № 2086/2021 г. на АС Варна и Определение № 7920 от 21.10.2021 г. по адм. д. № 9560/2021 г. на АССГ).

Като е предприел връчване на НП при неправилно приложение на чл.58, ал.2 от ЗАНН, административнонаказващият орган следва да понесе неблагоприятните за него последици от липса на редовно връчване на утежняващия акт, поради което не е поставено и начало на течене на преклузивния срок за неговото обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН. Като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд не е допуснал визираното в касационната жалба съществено нарушение на процесуалните правила, свързани с допустимост на обжалването на НП № 35/28.07.2016 г. С други думи – като е приел обжалването за допустимо, СРС правилно е постановил решение по същество на спора за незаконосъобразност на обжалваното пред него НП, поради изтичане на абсолютната погасителна давност. Безспорно се установява, че с АУАН и издаденото въз основа на него наказателното постановление е ангажирана АНО за нарушение, извършено на 20.07.2016 г. – при проверка относно спазването на правилата за отговорен риболов, отказва да представи документ за самоличност, отправя обидни квалификации и бяга от мястото на нарушението.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс. В съответствие с разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност, ако са изтекли четири години и половина от извършването му, тоест към 20.01.2021 г. е изтекла общата погасителна давност за преследване на процесното административно нарушение. Съобразявайки се с посоченото в чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността административнонаказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80, ал.1, т.5 от НК.

С изтичането на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко

административнонаказателно преследване съгласно чл.79, ал.1, т.2 НК вр. чл.11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност ex lege се изключва, тъй като извън рамките му осъществяването ѝ не е допустимо.

Последиците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете ѝ реализирането на наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за отговорността за административни нарушения, които са деяния с по-ниска степен на обществена опасност.

По изложените доводи и при съвпадение на правните изводи на въззивния и касационния съд, настоящият съдебен състав приема, че Софийски районен съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Ето защо и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК, на ответника по касация следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 550 лв. за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 470 от 29.01.2023 г. по АНД № 20211110216000/2023 г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 106-и състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури /ИАРА/, [населено място], [улица], да заплати на Г. Б. П. от [населено място], [улица], разноски в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: